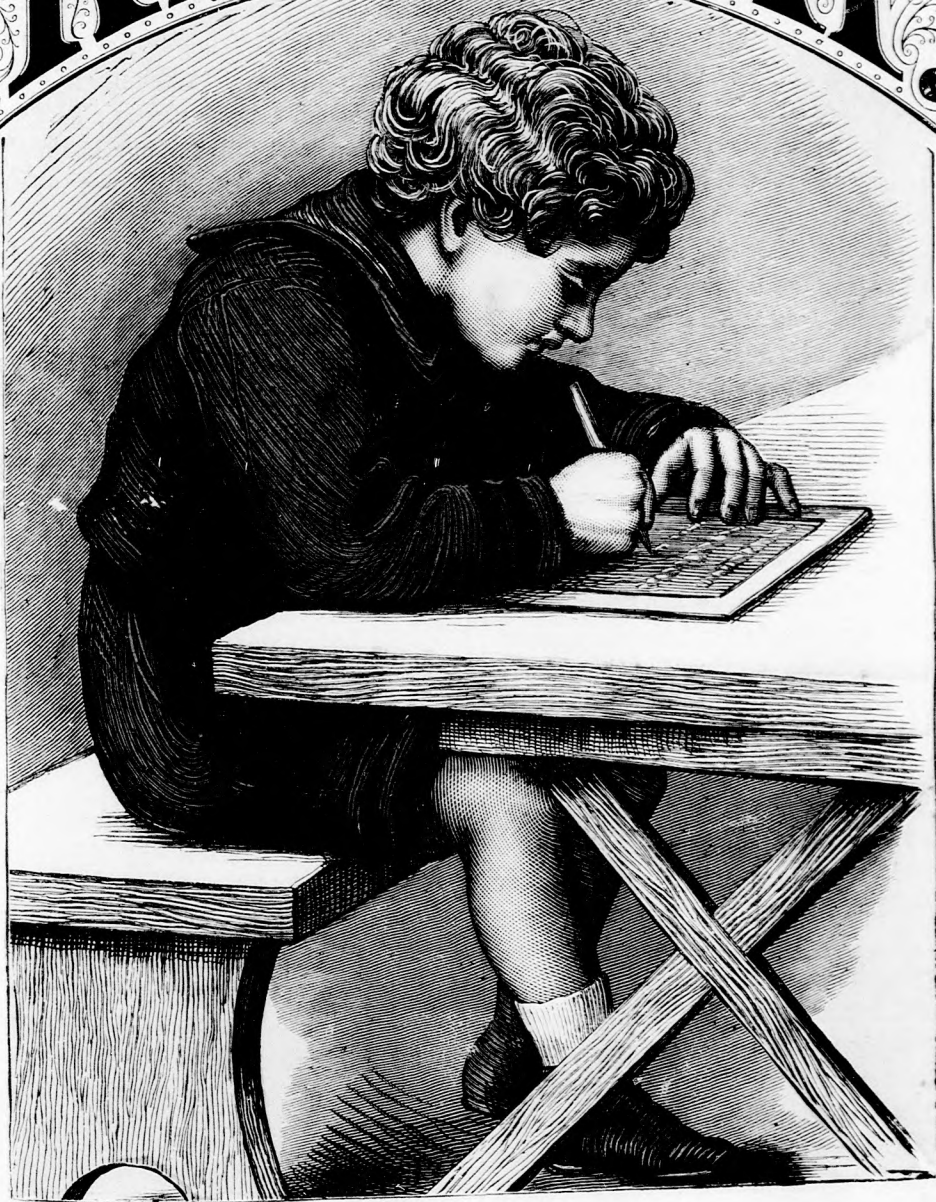

KIS LAP

AZ ELSŐ LEVÉL. (Lásd a 38. lapon.)

3. szám. — 1879.

Ára negyedévre 1 frt. 40. kr.

XVI. kötet.

AZ ARANY SERLEG.

— Elbeszélés. —

(II. folytatás.)

z persze tökéletesen elégséges intés volt, csak az volt a kérdés, valjon Ödön meg akarja-e érteni? Arczán olyanforma daczos kifejezést láttam, mintha azt akarta volna mondani, hogy csak azért is megrabolja az én kedves fészkemet és láttam azt is, hogy boszankodik reám, mert miattam egy kis megrovást kapott. Most tehát csak annál inkább féltettem az én kedves kis madaraimat s midőn apácska kiment, bizony megint elpityeredtem. Ekkor a jó Gábor kezdett vigasztalni.

— Ne félj, Mariska, nem szabad Ödönnek hozzányulni a te kedves madaraidhoz. Ha megpróbálja, megverem!

E szavakra Ödön hangosan fölka-
czagott s magam is elmosolyodtam, mert arra még soha sem volt példa, hogy Gábor, a jószívű, komoly Gábor valamelyikünket bántott volna, ámbár izmos fiu volt, erősebb mint mi hárman együtt. Ödön ezt épen olyan jól tudta, mint én, ezért nevetett s jókedvűen füttyörészve ment ki a szobából, ami persze épen nem szolgált az én megnyugtatómra.

Ez este olvasni, tanulni sem tudtam, annyira busított szegény kis madárkáim veszedelme s mikor végre lefekvésre került a sor, még mindig az járt eszemben, mennyire szerencsétlenek lesznek a kis madár-
szülők, ha elvesztik tojáskaikat. Elhatároztam, hogy mindenesetre teszek valamit megmentésükre; de mit? az már nehéz kérdés volt s hasztalan törtem rajta a

fejemet sokáig. Talán legegyszerűbb lett volna megkérni Ödönt, hogy mondjon le tervéről az én kedvemért; Ödön nem volt rossz fiu, sőt nagyon örömet tett bármit is testvéreiert. Csakhogy most boszus volt, azonfölül szeretett velünk leányokkal ingerkedni, rajtunk nevetni, ha sirva fakadtunk s ezért félttem, hogy ha hozzáfordulok, csak azért is ellenemre eslelszik.

Már mindenki mélyen aludt a házban s én még mindig töprenkedtem és gondolkodva álltam az ablak mellett. Gyönyörű holdvilágos éjszaka volt, majdnem nappali fény áradt el a vidéken s én hosszsan, némán bámultam ki a csöndes éjbe. Hirtelen egy vakmerő gondolatom támadt, oly vakmerő, hogy eleinte szinte magam is megijedtem s esodáltam, hogy juthat ilyesmi eszembe. De lassankint mindinkább megbarátkoztam tervemmel s elhatároztam, hogy végrehajtom. Tervem pedig abból állott, hogy mindjárt most éjjel kilopózom a házból, elmegyek a romokhoz, fölmászom a magasba, s a verébfészket elviszem eddigi helyéről valamely más, jól elrejtett zugocskába. A madárkák, ha talán sajnálni fogják is eddigi kedves helyöket, de legalább meg lesznek mentve a veszedelemtől s majd megszokják új helyüket. Tudtam, hogy éjnek idején ilyen sétára menni nem épen nekem való; de nem volt veszteni való idő. Ödön nagyon korán szokott kelni s meg voltam győződve, hogy hajnalban legelőször is a fészekhez fog sietni.

Kissé dobogott a szívem, midőn újból jól átgondoltam tervemet. Éjnek idején kilopózni a házból nem épen valami

dicsé-
közöt-
utóla-
nak s
fog h
val t
kalan
várno
vetter
érdek
is fek
az én
szoko
láttan
Elolt
pózta
a rom
s gy
eszen
ment
éjszal
el mi
bokro
dala
mésze
tam, n
mert
kint
külön
romo
bámu
miért
csakk
bátra
a nya
helye

dicséretes dolog, nemis volt még rá példa közöttünk. Föltettem magamban, hogy utólag majd elmondok mindent apácskának s meg voltam győződve, hogy ő nem fog haragudni, habár talán szokott jóságával tudtomra adja, hogy az ilyen éjjeli kalandozás nem kis leányoknak való.

Mielőtt utnak indulhattam, be kellett várnom, hogy Etelka elaludjék; könyvet vettem tehát elő s úgy tettem, mintha nagy érdeklődéssel olvasgatnék, pedig talán fonákul is feküdt a könyv előttem. Szerencsémre az én pajkos kis hugom igen hamar el szokott aludni s rövid várakozás után már láttam, hogy tőle nincs mit tartanom. Eloltottam a gyertyát s lábujjhegyen kilóptam a kertbe, onnan pedig ki a mezőre, a romok felé.

Mély csönd uralkodott az egész tájon s gyöngye gyermek létemre nem jutott eszembe félni. Sőt egész gyönyörűséggel mentem előre s élveztem a csodaszép éjszakát. A hold ezüstös fényvel borított el minden tárgyat, a levegő enyhe volt, a bokrokban itt-ott egy fülemile zengett s dala megragadóan hangzott a néma természet közepette. Bár falusi leányka voltam, mégis jóformán újnak tetszett mindez, mert hiszen ily későn soha sem jártunk kint s a forró, lármás nappal annyira különbözött ettől! Mikor a dombra a romokhoz értem, megálltam s jó ideig bámultam a szép vidékre, szinte elfeledve, miért indultam ide.

De nem sokáig tartott merengésem, csakhamar megemlékeztem czélomról s bátran bementem a romok közé, aztán föl a nyaktörő omladványos falon kedvez helyeckémig. A hold fényénél jól lát-

hattam a fészket, — a madarkák csöndesen, nyugodtan szenderegtek benne.

Leültem régi helyemre és — keservesen sirdogáltam. Örökre bucsut kell vennem tőle és kis kedvenceimtől! Éreztem, hogy oly szomorú lesz ez az emlék, hogy többé nem tudok majd itt időzni. Hogy is lehet valaki oly kegyetlen, hogy megrabolja a szegény madarkák fészket! Egy pillanatig bizony nem valami nagyon jókat kívántam valamennyi iskolás diáknak s köztük, félek, még Ödönnek is.

Ezalatt a csekély nesztől, melyet okoztam, a madárka fölébredt és halkán csicseregve reám nézett aprócska fekete szemével. Megismert, nem repült el s bizonyosan csodálkozott, hogy ilyen szokatlan órában látogatom meg. Mennyire fog még csodálkozni, ha azt látja, hogy megbolygatom a fészket! Bizonyosan ellenségének, árulójának fog gondolni engemet, aki úgy szerettem. De mindegy, meg kell történnie! Letöröltem könyveimet és közeledtem a fészek felé.

Közeledtemre a madárka felröpült s e pillanatban a hold sugarai épen a fészekre estek. Valami fényesen csillogó tárgy ötlött szemembe a fészek szélén. Eleinte azt hittem, hogy valami kő, vagy valami régi vasdarab van itt a falban; de amint közelebb hajoltam, nem fojthattam el egy csodálkozó felkiáltást.

Eddig soha sem léptem volt egészen a fészek közelébe, nehogy kis kedvenceimet megriasszam. Elég volt őket néhány lépésnyire nézegetnem. Ugy láttam, hogy a fészek a falnak egy üregében van s bár fölűnt, hogy ez az üreg olyan szép kerek, nem vizsgáltam jobban. És most

mit láttam! A fészek egy kis üregben volt ugyan, csak hogy ez üreg meg egy jókora serleg volt, mely az ódon fal kövei közé volt szorítva, úgy hogy csak legfelső széle állt ki. Ebbe helyezték el fészüket az én kis madárkáim.

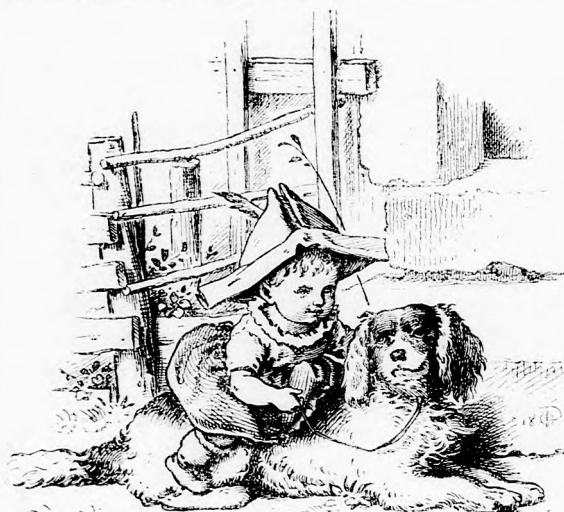
Legelső gondolatom az volt, hogy e serleg nagyon megkönnyíti munkámat, mert így a fészket minden baj nélkül átvihetem más helyre, nem fog szétesni. Ha a köveket elbont-hatom a serleg mellől, akkor szépen kiemelhetem az egészet.

Azonnal hozzá is fogtam a munkához s mi-alatt a madárkák, kiriasztva fészükéből, ijedt csicseregéssel röpkedtek körül, egész erőmből feszítettem a köveket. Nehéz munka volt; a kövek szorosan össze voltak ragadva s a serleg úgy állt közöttük, mintha be volna falazva.

— De az nem lehet! gondolám. Ezt később rejtette ide valaki. Nagyon régen volt már ez itt; de ha betenni lehetett, akkor ki is lehet venni. Ezek a kövek csak melléje vannak illetve s csak az idők folytában az eső, faltörmelék ragasztotta úgy össze. Bátorság!

Buzgón folytattam munkámat s végre sikerült. Az egyik nagy követ kifeszítettem, a serleg szabadon állott, kivehettem, s közelebről megtekinthetem.

Tulajdonképen nem sokat láthattam rajta, mert a réaragadt mész és vakolat egészen kemény kéreget képezett. Csak azt láttam, hogy igen szép formája van, olyan, minő a régi időkben reánk maradt drága serlegeké.

EB-HÁTON. (Lásd a 46. lapon.)

Hosszas vizsgálódásra nem volt időm, a kezemben levő fészek körül aggodalmasan röpkedő madarak csakhamar emlékeztettek tulajdonképeni föladatomra. Megindultam lefelé a magasból, még pedig kissé élénkebben, mint a hogy feljöttem. A hold épen elbujt egy kis

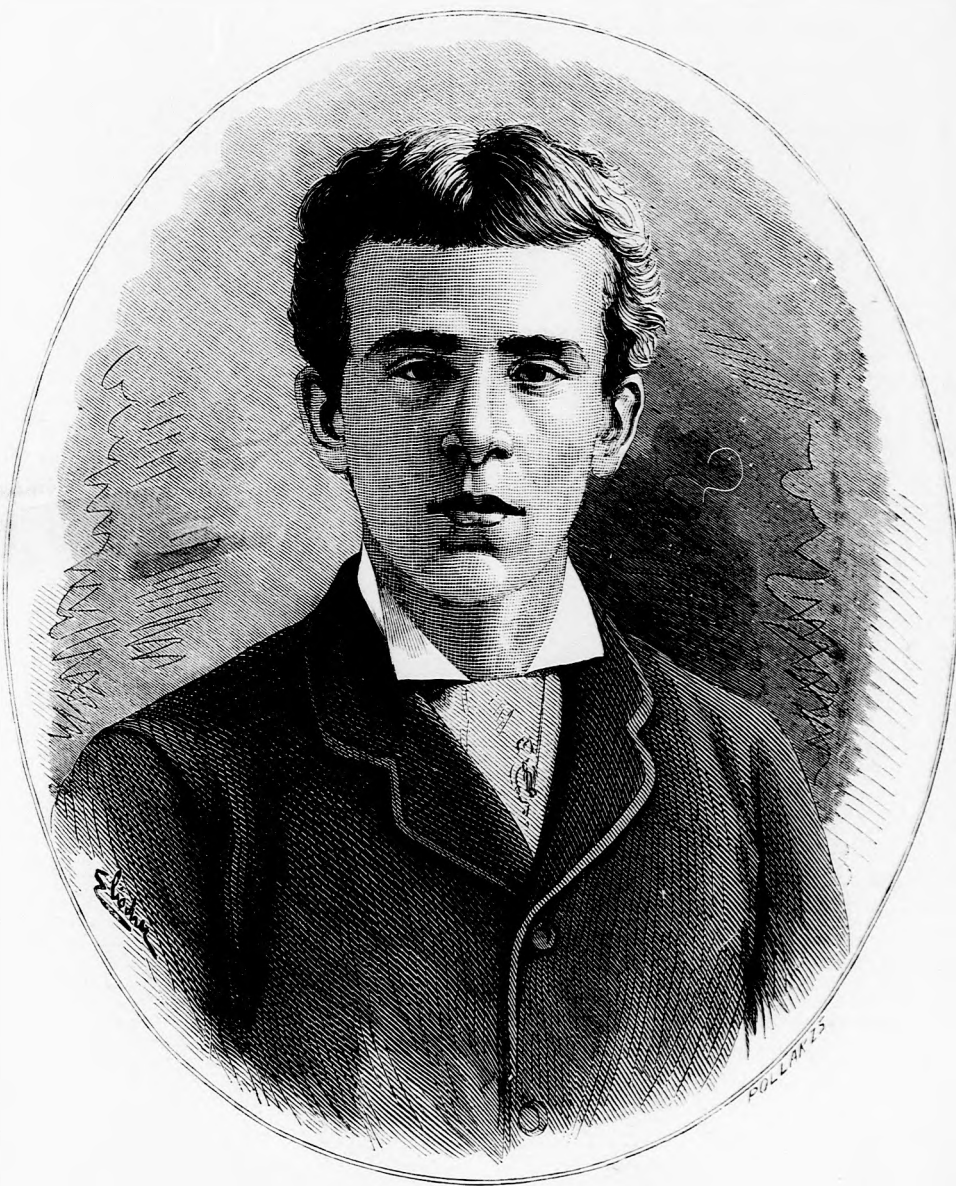
felhő mögé, aztán, félkezemben a fészkes serleget tartván, csak félkézzel fogózhattam s ugyancsak ijedeztem, mikor időnként meg-megcsusztam az omladékos falon s egyegy kődarab tompa zuhanással esett le a mélybe. Csak most kezdtem kissé félteni, de mégis igyekeztem uralkodni magamon és szerencsésen lejutottam ismét a földre.

(Folyt. köv.)

... végre
... feszítet-
... hettem,

... thattam
... vakolat
... tt. Csak
... ája van,
... maradt

... szas vizs-
... sra nem
... dóm, a
... ben levő
... körül
... almasan
... ő mada-
... akhamar
... ezettek
... onképeni
... atomra.
... dultam
... a magas-
... ég pedig
... élénkeb-
... mint a
... eljöttem.
... ld épen
... egy kis
... a fészkes
... el fogóz-
... kor időn-
... kos falon
... ssal esett
... em kissé
... odni ma-
... a ismét a

RUDOLF MAGYAR KIRÁLYFI. (Lásd a 39. lapon.)

AZ ELSŐ LEVÉL.

(Képpel a czimlapon.)

»KEDVES Matyim! Irok te neked
Egy érdekes, vidám levelet.
El is olvasd hűségesen ám,
Máskép megharagszom rád, komám.
Azt írom: hogy semmi bajom nékem,
Eszem iszom, jó az egészségem.
Tanulok is egy-egy keveset
(Hogy írhatnék máskép levelet?)
Csakhogy azt ne hidd, hogy levelem
Néked a postán elküldhetem.
Fehéret irok még feketére,
S nem fekete betűket fehérre.
Még ma csak irlával, holnap ónnal —
Holnapután aczél íróttal,
A levelem szívesen vegyed
S hívedet, Károlykát ne feledd!

A TENGERI HAJÓ.

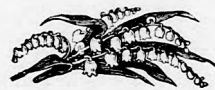
(Képel a 40—41. lapokon.)

HA tengert nem is, de hajót, vagy leg-
alább csónakot már talán mind-
nyájan láttatok; a tengeri utazásról, hajó-
zásról pedig már a »Kis Lap«-ban is
olvastatok egyet-mást. De aki csak holmi
apró csónakot, dereglyét, vagy a folyókon
járó hajókat látta, az még nem ismeri az
igazi nagy hajókat, aminők a végtelen, sík
tengeren hetekig, gyakran hónapokig is
időznek a nélkül, hogy partot érintenének.

Persze, a tengeren is vannak kisebb
hajók, még kisebbek, mint a mi folyam-
hajóink, úgy hogy mikor egy-egy nagyobb
hullám éri, pehelyként fölemeli a magasba
vagy átsap rajta, mint valami kis uszó
fadarabkán. De vannak aztán az igazi
nagy szállító hajók, valóságos óriások,
melyekben akár egy-egy kisebb város
egész népsége elférne minden ingó-bingó
jószágával.

Régibb időkben minden hajót fából
építettek, de most már vannak egészen
vasból, tudmillik erős vas-lemezből készült
hajók is, vagy pedig olyanok, melyeknek
fa-teste vaspléhkel van bevonva. A víz
színe fölött a nagy szállító hajók olyan
magasra emelkednek, mint akármely két-
három emeletes ház és bent is valósággal
emeletekre vannak osztva, csakhogy kívül
ezt nem mindig mutatják ablaksorok.
Legalól vannak a nehéz terhek raktárai,
a tüzelő szer, a víz, melyből nagyon sokat
kell vinni, mert a tenger vizét inni nem
lehet s a hajó hetekig nem jut szárazföld
közelébe. A következő emeleten vannak a
gépek, melyek a hajó kerekét mozgatják,
mellette a gépészek, matrózok lakása,
aztán különféle raktárak. Még felsőbb
emeleten van az utasok helye, a kapitány
és a tisztek szobája. Tömérdek kisebb-
nagyobb szoba és terem van egymás mel-
lett, ebédlők, társalgó szobák, kocsmá-
helyiség, konyhák stb. Mert az ilyen nagy
hajón sokszor több mint ezer ember
utazik, itt tehát valóságos vendéglőre van
szükség, ahol költhet és jól élhet, akinek
pénze van.

Mikor egy ilyen nagy szállító hajó
utra készül messze idegen világrészebe,
Amerikába, Ausztráliába: mindig sok em-
ber gyűl a kikötő partra, hogy még egyszer
lássa az uszó óriást, melyre mint valami
várra kell föltekinteni. Az utasok hágsón
kapaszkodnak fel s a hajó födelzetére
támaszkodva integetnek a parton maradt
rokonoknak, ismerősöknek, míg végre a
kapitány jelt ad, a horgonyt fölhúzzák s
a hajó eleinte lassan, majd mindinkább
gyorsan kiuszik a sík tengerre, hol aztán
kisebb-kisebb lesz, míg végre eltűnik
szem elől.

A BUKÁS.

(Két képpel a 44. és 45. lapokon.)

CSAK szépen, lassacskán,
 Én kedves Palikám!
 Csak fokenként haladj,
 Ne ugrálj, ne szaladj!
 A lépcső meredek,
 Karfáján ne nyargalj,
 Ott akadsz hajaddal
 S fejedet bevered! . . .

Megkésett az intés —
 Palika suhint — és
 A lába megcsuklik,
 Ott akad a haja,
 Azután lebukik
 S hejh! nagy lett a baja.
 Nem sirt, nem jajgatott,
 Csak egyet sohajtott,
 Aztán elesendesült —
 A z a g y a m e g r e n d ü l t.
 Bár hamar gyógyulna
 A kedves kárvallott!
 Bár gyorsan elmulna
 E szörnyű állapot
 És már egy hét múlva
 Kelne föl — o k u l v a !

RUDOLF KIRÁLYFI.

(Areczképpel a 37. lapon.)

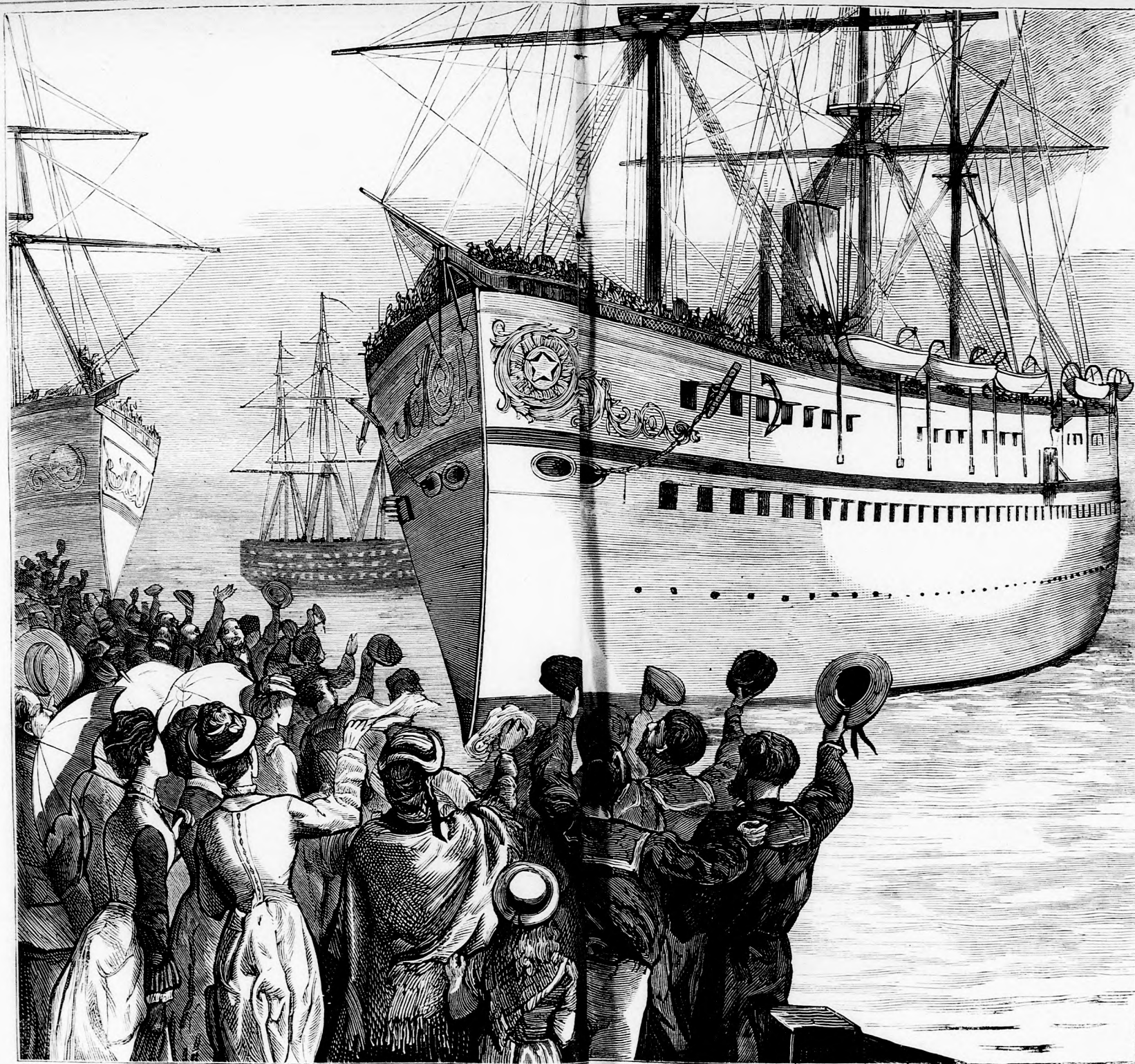
»A LEGELSŐ magyar ember a király«,
 mondta hazánk egyik koszorus költője s
 ezt mondja minden magyar ember, aki ha-
 záját és dicsőséges uralkodó királyunkat
 szereti. Ha pedig a legelső magyar ember
 a király, akkor az ő fia az ország első
 gyermeke. Hogy legalább rajzból ismer-
 jétek, bemutatom nektek Rudolf királyfi
 arezképet s tudom, szeretni is fogjátok, ha

megtudjátok, milyen derék ifju a mi kirá-
 lyunk fia.

Mert Rudolf királyfi már nem épen
 olyan kis gyermek, mint ti, kis olvasóim,
 hanem délczeg ifju, aki nem régiben befe-
 jezte iskolai tanulmányait és olyan fénye-
 sen letette a vizsgálatokat, hogy minden
 jó diák becsületet vall, ha olyan bizonyít-
 ványt visz haza szüleinek. A királyfi ter-
 mézetesen nem úgy járt iskolába, mint
 más iskolás gyermek, hanem tanítói, mes-
 terei voltak, kik vezették tanulmányait,
 még pedig szigoruan ám. Azt hiszem,
 sokkal többet tanult és többfélét is, mint
 a közönséges tanulók rendszeren s ugyan-
 csak csalódott volna valamely tanulni nem
 szerető gyermek, ha titkon királyfi óhaj-
 tott volna lenni, hogy megmeneküljön
 azoktól az unalmas tankönyvektől. A ki-
 rály fia szorgalmasan és nagy kedvvel
 tanult mindenféle tudományokat, e mellett
 pedig, mikor már nagyobbaeska lett, ka-
 toná is volt és ért a hadi tudományokhoz
 is. És még e mellett nagy vadász is. Az ő
 legkedvesebb mulatságai közé tartozik, ha
 a hegyek közt járhat s egy-egy sast vagy
 más vadat leterithet; löni pedig pompásan
 tud; amit czélba vesz, ritkán hibázza el.

A tudományok közül leginkább sze-
 reti a természetrajzot s ebben versenyre
 kelhetne sok derék tanárral is. A mult
 nyáron nagy kirándulást is tett Magyaror-
 szág déli részein s ott több tudóssal együtt
 buvárkodott és gyűjtött madarakat s más
 állatokat. Tapasztalatairól pedig aztán
 könyvet írt, melyet ki is nyomtatott s
 mely azt bizonyítja, hogy derék kis tudós
 a maga szakjában.

A derék királyfiában tehát nemcsak
 felséges atyjának telhetik öröme, hanem
 mindnyájunknak és én csak azt kívánom,
 hogy minden gyermek oly méltóan telje-
 sítse földadatait, mint Rudolf királyfi, kinek
 szivből kívánjuk, hogy a Mindenható él-
 tesse!

1851. ÉVI TÁJÉKOZTATÓ A TENGERI HÁLÁSOKRÓL (Lásd a 38. lapon.)

A MAMA MESÉL.

A *Kis Lap*s olvasói számára francziából fordította: Mihály bácsi.

II. A jó szívi király.

VOLT egykor egy király, kít alattvalói a »jószíviinek« neveztek, s kinek emberbaráti hajlama és rendkívüli jósága közmondássá vált. Ennek a királynak három fia volt, kiknek neve egyszersmind jellemüket fejezte ki: A legidősbet, a korona örökösét Morgónak, a másodikat Lanyhának, a harmadikat Elmésnek nevezték.

Morgó, édes anyja korholásai daczára, gyermeksege óta büszke, haragos és bosszúálló volt. — Midőn felnőtt, mindig számos és lármás kísérettel járt, kiket követeléseivel halálra gyötört, bejárta a gazdagok kastélyait s a szegények házikóit s ami kedvére való volt, elvitte magával; ha ellentállásra talált, oly dühbe jött, hogy az illetőnek menekülni kellett.

Atyja, a jószívi király, sokszor közbenjárt fia és megsértett alattvalói között, a bűnöst többször megbüntette, majd szigoru figyelmeztetéssel, majd ideiglenes

számüzéssel; de visszatértével a herczeg javulásának soha jelét sem mutatta s mindig visszaesett a régibe.

Lanyha, a második fiu, épen annyira csendes jellemű volt, a mennyire heves idősb testvére. Mindenek felett a békességet és nyugalmat szerette; midőn meleg volt, a cserje árnyékában elnyújtzkodva töltötte a napot, ha pedig hideg volt, lágy szőnyegen, tűz mellett heverészett, vagy pedig, ha már nagyon megerőltette magát, a folyó partján horoggal halászott egész csendben a nélkül, hogy a halászat eredményére gondolt volna. Ha néha, a testvére, Morgó által megsértett szegény nép közbenjárónak kérte föl, megrémülve és szokott közönyösségéből fölösudva felkiáltott:

— Ugyan mit kívánjátok tőlem, hogy én Morgó ellen való panaszaitokba keveredjem! halálomat akarjátok? Ha lovaival és kutyáival vetéseket semmivé tette: menjetek titkáromhoz, ad nektek annyi pénzt, hogy károtok bőven ki lesz pótolva, de a jó tündér nevében, aki védi országunkat, ne kérjétek többé közbenjárónak.

Ezen fárasztó beszéd után a szegény Lanyha kimerülve hanyatt feküdt nyugágyára, és visszaesett elmékedéseibe, ha csakugyan fáradságot vett magának az elmékedésre.

A mi Elmést, a szellemes herczeget illeti: ez nem volt sem oly heves, sem oly lusta, mint idősb testvérei; finom, ügyes, okos és szemes volt, mindent látott, mindenre ügyelt, minden helyen megjelent, ahol szükséges volt valamely bajt elhárítani vagy jótettet gyakorolni.

Mindhárom királyfi szép volt, de Morgó arcán a harag és heveség meglátszott, Lanyha vonásai pedig semmi életjelt nem mutattak, egyedül Elmés arcában volt a jóság, a finomság, a szellemesség látható, mely őt szépségben testvérei fölé emelte.

Anyjuk, a királyné, minden gyermeke születése alkalmával kérte a tündért, országa védnökét, hogy gyermekei sorsára terjessze ki pártfogását.

— Jól van, felelé a tündérek királynője, megteszem, de szükséges, hogy fiaid jó érzelmei a mi gondjainknak megfelelőek; — e nélkül semmit sem tehetünk értök. Igyekezéssel bennük elfojtani a büszkeséget, az indulatot, heveskedést, a tunyaságot, ekkor jótállok szerencsésükről.

E szavak után a jó szülők meggyőződtek, hogy semmi baj nem érheti gyermekeiket.

Nevelőket rendeltek melléjük, hogy szelidségre, egyszerűsége, munkaszere-tetre tanítsák őket: de a nevelők tanítványaik hajlamai ellen hasztalan küzdöttek. A legidősebb, kinek hajlama volt a nagyravágyásra és heveskedésre, való-ságos ördöggé vált; a második, ki a tunyaságra hajlott, odáig jutott, hogy nem mert többé mozdulni a fáradságtól való félel-mében s ekép a tündérkirálynő tanácsai kárba veszték. Csak Elmés királyfinál lát-szott sikere a tanítók fáradozásának. Volt ugyanis a királynak egy régi minisztere, a ki hoszab idő óta kormányozta az orszá-got és engedelmet nyert a királytól, hogy gondjai alá vegye és nevelje a fiatal herce-geget, úgy, mint saját gyermekeit. Ő kitudta

fejleszteni mindazokat a jó tulajdonokat, melyeknek csirája a királyfiban megvol-tak? Meggyőzte, hogy szeretetreméltónak kell lenni annak, aki azt akarja hogy őt is szeressék, hogy a nemes viselet lekötelez, a dölyfösség, gorombaság, és hiúság pedig szégyenére válik mindenkinek. Minél ma-gasabban áll mások felett valaki, mondá néki, annál inkább köteles szelidséget, jóságot és szeretetet tanusítani ember-társai iránt; s ez a valódi nemesség.

A fiatal herceg felhasználta e jó leczkét s vigasztalására vált szüleinek, a nép pedig bálványozta, és csak azon busult, hogy a korona soha nem fog e derék fiatal hercegre szállani.

Morgóban, midőn naponkint növe-kedni látta öccse népszerűségét, irigység és gyűlölet ébredt föl ellene, megkísérlette Lanyhával közölni boszuvágyó gondolatait; de ez, miután csendesesen, nyugodtan meghallgatá, azt felelte:

— Ugyan mért ejteném magamat bajba és zavarba? Elmés öcsém nem tett nekem semmi rosszat. Intézd el véle bajodat, a mint jónak látod, de ne zavarj nyugalmamat esztelen dühösségeddel. Én nem kívánok semmit, csak ne háborgas-satok.

— Te esztelen! kiáltá Morgó hevesen, reá csapván az ajtót, úgy hogy Lanyhát csaknem ájulásba ejtette; majd talállok én nélküled is módot, hogy megszabadul-jak attól, aki nekem alkalmatlan.

Egy napon, midőn a három testvér vadászaton volt, hová Lanyha gyalog-hintón vitette magát s hová őket az udvari személyzet kísérte, Elmés herceg észre-vette, hogy Morgó ingerült és haragos

tekintetet vet reá és igyekezik őt a kísérő személyzettől elválasztani. A nélkül, hogy gondolna arra, hogy bátyja valami gonoszat forral ellene, mégis ovatosabb lett és barátjai körébe vegyülvén, igyekezett testvérétől távozni; de a vad üldözése pillanatában óvatosságáról elfeledkezve, előugrott. E pillanatban valamely ismeretlen kézből kibocsátott nyíl sivitott feléje és egyenesen keresztül hatol szivén, ha egy láthatatlan tündér föl nem fogja, s a nyíl Elmés lábához le nem hull. Minthogy mindenki szerette, azonnal körülvették, megölelték és szerencsekívánatokkal halmozták el, hogy a veszélytől ily szerencsésen menekült. A tömegben hasztalan kutatták e

gyáva merénylet szerzőjét: Morgó sápadtan és leverten a többiek között legjobban kiabált, de a fiatal herceg azt állítván, hogy az esemény bizonyosan csak ügyetlenségből történhetett, a csend és nyugalom helyreállott s a vadászat minden újabb esemény nélkül véget ért.

Más alkalommal, midőn egy utjából, melyet atyja rendeletéből tett, visszatért,

négy álarczos ember támadta meg, kik őt lováról leemelvén, egy néhány lépésre álló szekérre tették, s már készültek vele eliramodni, midőn a lovas csapat, mely a herceg elébe jött, reájuk rohant, őket futásra kényszerítvén, megszabadította a királyfit s visszavitte atyja palotájába. A király nem tudta felfogni, miként történhetik ily bünös vállalat az általánosan szeretett herceg

ellen; szigoru nyomozást rendelt a vétkesek fölfedezésére, de ez ép oly sikeretlen volt, mint az első alkalommal.

Más kísérletek is történtek a derék királyfi élete ellen, de minden támadás meghiúsult, vagy az ő lélekjelenléte, vagy a védő szellem közbenjárása által. E folytonos küzdelem a

királyfit igen leverte; belátta Morgó gyűlölségét, és ámbár nem tudta ezt minek tulajdonítani, elhatározta, hogy egy időre elhagyja az országot és idegen, távoli tartományokat látogat meg. A királytól és királynétól kinyerte az engedelmet, s szülei sirva megáldották őt, mert utrakelésének titkos okát gyanították ezért elutaztatását nem is merték volna elle-

A BUKÁS. (Lásd a 39. lapon.)

nezni. Elmés herczeg tehát elutazott kevés de neki kedves, és leghivebb embereivel. Mindenkinek sajnálata kísérte, míg Morgó szerencsésnek érezte magát, hogy testvérétől ily módon megszabadulhatott.

Miután több csodás országot bejárt és megnézett minden nevezetességet, megismerkedett a különböző országokkal, népekkel: végre kikötött a világ egyik ismeretlen részében, melyről addig soha

A BUKÁS. (Lásd a 39. lapon.)

senki sem hallott semmit. Ez egy terjedelmes, nagy sziget volt, melyet Pipacs király és Hortenzia királynő kormányozott. Ezen tartomány, mint már uralkodói neve is mutatja, nevezetes volt a virágok sok-

féleségéről, melyek ott fű módjára nőttek, és az emberek viseletéről, melyen feltűnt ama virág neme, melyet az illető leginkább szeretett. Itt az ember nem csak lábaival taposta a legillatosabb, legfris-

sebb virágokat, hanem minden pillanatban bele botlott egy szekfűbe, rózsába, liliomba, tulipánba, melyek jöttek-mentek, és egy élő kertet képeztek.

Pipacs király és Hortenzia királynő a legszelidebb és legbékésebb uralkodók voltak a világon s alattvalóik bálványozva szerették őket. Kicsiny országuk békéje háboru által soha sem volt megzavarva. Egyetlen borus gond árnyékolta be néha a király és királyné homlokát, az a feletti bánkódás, hogy nem volt fiuk, a kire országukat, a virágok e szép hazáját majdan hagyhatták volna. Egyetlen gyermekük Viola nevű leány volt, kinek szépsége, szelidsége, és szerénysége a hasonló nevű kis virágoeska finom illatára emlékeztetett. Midőn a szellemes királyfi e szigetenél kikötött, ennek látására rendkívül meg volt lepelve, és arra gondolt, hogy ez ígésző szépségű országban fog ideiglenesen megtelepedni, míg Morgó bátyjának iránta táplált gyűlölete lecsillapul.

Képzeltető a meglepetés, melyet egy idegennek megérkezése szül, kinek viselete e kis ország lakóitól egészen különbözött. Mindazonáltal Pipacs király a legszívesebben fogadta s a királyfit szépsége, szelleme, szeretetreméltó jelleme nélkülözhetlené tették Viragország királyi udvaránál; a nép is megszerette és kevés időre a fiatal herceg megérkezése után az egész országban csak is a szép idegenről beszéltek. Viola, a csodaszép királykisasszony szintén megszerette a derék herceget s nemsokára az történt, hogy Elmés herceg megkérte feleségül a királykisasszonyt. Pipacs király bele is egyezett, s azonnal követeket küldtek a her-

ceg atyjához, a jó öreg királyhoz, hogy adja ő is beleegyezését.

De az alatt, míg e dolgok a virágok szigetén történtek, a jó szívu öreg király, a fiatal herceg atyja, néhány napi betegskedés után érezvén végóráját közeledni, előhivatta gyermekeit, s miután idősb fiát, Morgót, örökösének kinevezte és szelidséget, népei iránti jóakaratot kötött szívére, hozzá tette:

— Kedves fiam, szelidségre intelk és jóságra, mert én magam egész életemben a jó erkölcsöket követtem, azért látsz most igazi könnyeket alattvalóim szemében közelgő halálom alkalmából. — Keresd föl Elmés öcsédet, kit a te fondorkásod üzött el karjaimból, hivid vissza, ő jó tanácsadód lesz és segíteni fog neked a kormányzat gondjaiban. Lanyhát hagyj békében, ő meg nem bizható semmiben, anynyira szereti a kényelmet s csak akadályozná jó szándékaid kivitelét. Tiszteld és védelmezd anyádat, és emlékezzél meg intéseimről.

A jó király, szavait ekkép végezvén, kezeit fiai fejére tette és kimult szeliden, aminő volt élete. (Vége következik.)

E B - H Á T O N.

(Képpel a 36. lapon.)

EN vagyok a Pisti generális
Paripámra hopp! felpattanok.
Három óra járás ide Páris,
Délre ott teremni akarok!

Még morogsz? Nem tágitok! Előre!
Mondom Kardos, talpra! S jól szaladj!
Hopp! . . . Hát még se indulsz, te kis dőre?
Kardos kutyám, jaj beh lusta vagy!

AZ ELEFÁNT A HÁBORUBAN.

(Képpel a 48. lapon.)

HAJDANÁBAN, két ezer esztendővel ezelőtt, mikor az ókor nemzetei nagy háborukat folytattak egymás ellen, de még nem voltak oly fegyvereik, mint most a mi hadseregeinknek: mindenféle eszközöket felhasználtak, hogy katonáik jobban harcolhassanak. Nemcsak gyalogos vitézeik és lovasaik voltak, hanem hadi elefántjaik is; és az a sereg volt a hatalmasabb, melynek nagyobb elefánt-csapata volt.

A szelid, tanulékony elefánt, mely mindenféle hasznos munkára alkalmas, megtanulta a hadi mesterséget is és ugyancsak veszedelmes ellenség volt. Hátára egész tornyokat építettek, a tornyokban, mint egy-egy kis várban elhelyezkedtek a katonák és aztán a magasból bizton röphették nyilaikat, dárdáikat az alattuk levő ellenséges katonákra. Az elefánt bátran berohant az ellenség legsűrűbb tömegébe és maga is tömérdek embert eltiport, agyonzuzott vagy orrmányával megfojtott; hogy pedig az ellenség nyilai, lándzsái ne árthassanak az elefántnak: fejére, lábaira, orrmányára erős vaspánczél volt illesztve, melyről a nyil visszapattant.

Mikor az emberek feltalálták a lőport és az ágyut, akkor az elefánt harczy dicsősége véget ért, most már többé nem vehet részt a csatában. De azért ama tájakon, ahol hazája van, most is jó hasznát veszik a hatalmas állat nagy erejének, mert lovak helyett elefántot fognak a nehéz ágyuk elébe s amit hat ló el nem bír, azt egy-egy elefánt könnyű szerrel elhuzza hegyen-völgyön keresztül. És ha rossz az út, vagy folyóhoz jutnak, melyen hid nincs, az elefánt kiségti a katonákat a bajból, mert hátára rakják a súlyos terhet s ő így is szépen tovább ballag vele.

A puskatüzet, ágyudörgést az elefánt hamar megszokja és nem fut el tőle, hanem nyugodtan megáll ágyui és a tüzekek mellett. Sőt följegyeztek egy nevezetes

esetet, midőn az elefánt, látva hogy golyó által megölt gazdája elesett, orrmányával fölemelte a tüzes kanóczot, elsütötte az ágyut és így boszut állt kedves gazdája haláláért.

KÉPREJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

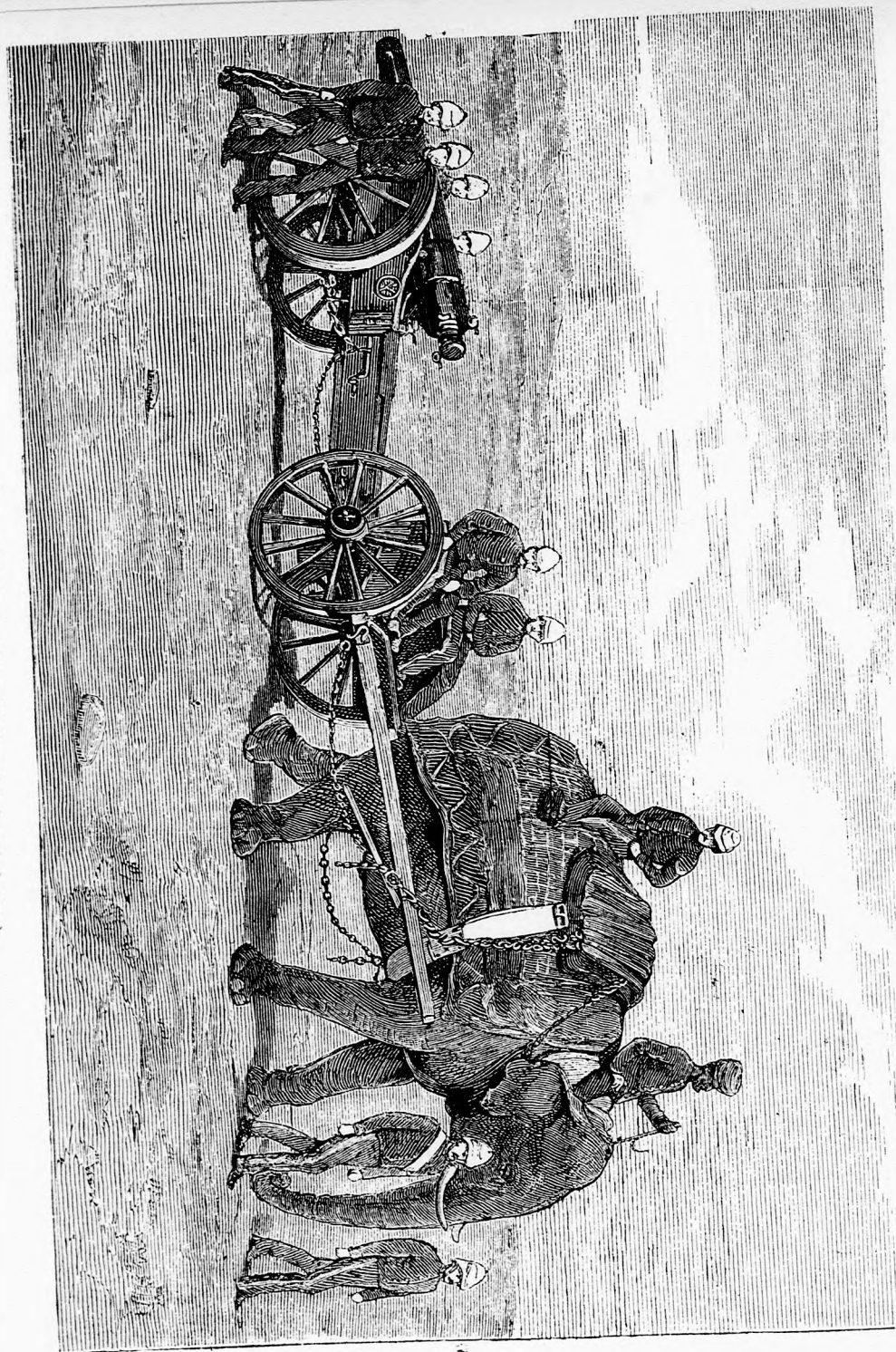
A »KIS LAP« XVI. köt. 1-ső számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Pápaszem.“

Helyesen fejtették meg: Vörösváry Ilona és Feri, Zuna Irma és Gusztáv, Buday Emma, Hanzély László, Fraenkel József, Fischer Bella és Vilma, Miavec Margit, Geiger Irén, Giczey Ida, Held Elemér, Bobula János, Fáy András, Sárközy Pálma, Irsay Andor, Duchon Irma és Beatrix, Auer Lujza és Klára, Dapsy Villi és Viktor, Leichter Etelka, Leipziger Margit, Siska Erzsike, Wolkenberg Gizella és Béla, Böhm Nándor, Ringer László, Ballássovich Alice, Priegl Ilona, Spanraft Fanni és Gabriella, Frölich Irma és Ilona, Burger Lujza, Deutsch Ignác, Bagi Millike, Breier Móríc, Kohányi Irma és Gyöző, Tamás Sándor és Gyula, Szabadszállási ref. leányiskola növendékei, Thuránszky Mariska, Bleuer Ilka és Berta, Szentirmay Béla, Mike Juliska, Ruisz Antal, Wohl Olga, Jankó Gyula és Béla, Baeskády Zoltán, Ghyczy Anna, Hirsch Gyula, Péchy Ida, Kozmata Ilona, Dráveczky Edith, Kaiser Hermína, Józsa László, Reicher Irma és Paulovics Amália, Hamburg Albin, Géza és Lajos, Androvich Sándor, Kumer Béla, Hegedüs Anna, Kálmán és Pista, Bohuniczky Irma és Anna.

*

A »KIS LAP« XV. köt. 24 és 26-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Dapsy Villi és Viktor, Frölich Irma és Ilon, Ghyczy Anna, Hamburg Albin, Géza és Lajos.

AZ ELEFÁNT A HÁBORTUBAN. (Lásd a 47. lapon.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest 1879. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeumirodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.